ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ *[Ὑπὸ Λ. Πιραντέλλο]*

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΙΣΤΙΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Κανεὶς δὲν τοῦ ἀπαντοῦσε. Μὲ ἀλλοφροσύνη, ὅπλωσε τὸ χέρι στὸ κουδοῦνι ποὺ ἦταν ἐπάνω στὸ τραπέζι, ἀλλ' αἰσθάνθηκε ἕνα φρικτὸ πόνο, ποὺ τὸν κράτησε μιὰ στιγμὴ χωρὶς ἀνάσα, μὲ πρόσωπο πελιδνό, σπασμωδικό. Ὕστερα χτύπησε δυνατὰ τὸ κουδοῦνι. Ὁ γιατρὸς Σίκς ἔτρεξε σὰ νὰ ἔπεσε ἀπὸ τὴ σελήνη :

— Ἐδῶ εἶμαι ! Τί τρέχει λοιπόν ;

— Θέλω τὴν Ἀδριανή. Φωνάξετέ μου τὴν Ἀδριανή. Ποὺ εἶνε ;

Ὁ δόκτωρ Σίκς γύρισε τὸ κεφάλι ἀπ' ἀλλοῦ.

— Θέλω νὰ ἰδῶ τὴ γυναῖκά μου, εἶπε πάλι μὲ θυμὸ ὁ τραυματίας.

Ὁ Σίκς χαμογέλασε ἀμήχανα καὶ εἶτε τέλος ψιθυριστά :

— Σιωπᾶτε· θὰ πάω νὰ τὴ φωνάξω.

Δὲν ἔλαβε ὅμως τὴν ἀνάγκη νὰ τὴ φωνάξῃ. Ἡ Ἀδριανὴ ἦταν πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Σκούπισε τὰ δάκρυά της, ἔτρεξε καὶ ἔπεσε μὲ λυγμοὺς στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ συζύγου της, σὰ μέσα σ' ἕνα βάραθρο ἔρωτος καὶ ἀπελπισίας. Ἐκεῖνος, στὴν ἀρχὴ ποὺ τὴν ἀγκάλιασε, ἔνοιωσε μόνο τὴν εὐωδία τῶν μαλλιῶν της ποὺ τὸν μεθοῦσε. Ἀ ! πόσο, πόσο τὴν ἀγαποῦσε !... Ἔξαφνα, τὴν ἄκουσε νὰ κλαίῃ μὲ λυγμούς. Δοκίμασε ν' ἀνασηκώσῃ μὲ τὰ δυό του χέρια ἐκεῖνο τὸ κεφάλι τὸ γυρισμένο στὸ στῆθός του. Δὲν εἶχε τὴ δύναμι, καὶ γύρισε μὲ παραζάλη στὸ γιατρὸ Σίκς. Ὁ γιατρὸς ἔτρεξε καὶ ὑπεχρέωσε τὴν Ἀδριανὴ νὰ παραμερίσῃ ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Τὴν ὡδήγησε ἔξω στὸ δωμάτιο βιστωνιάς την. Ἡ κρίσις τῶν δακρύων της δὲν ἐκόπαζε.

Ζ'.

Στὴν εἴδησι τῆς βελτιώσεως καὶ τῆς προσεχοῦς θεραπείας τοῦ Κόρσι, ἡ ἀσυνομία ἄρχισε ν' ἀγρυπνῇ περισσότερο. Ὁ δόκτωρ Βακαλόπουλος, ἀπὸ φόβο μήπως ἡ δικαστικὴ ἐξουσία ἐκδώσῃ πολὺ πρόωρα τὸ ἔνταλμα συλλήψεως, συνέλαβε τὴν ἰδέα νὰ εὕρῃ ἕνα δικηγόρο φίλο του καὶ φίλο τῶν Κόρσι, ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Κόρσι θὰ τὸν ἔπαιρνε βέβαια δικηγόρο του, γιὰ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ πᾶνε μαζὶ στὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας καὶ νὰ τοῦ δώσουν τὸ λόγο τῆς τιμῆς των ὅτι ὁ ἄρρωστος δὲν θὰ δοκιμάσῃ νὰ διαφύγῃ τὴ δικαιοσύνη.

Ὁ Κάμιλλος Σιμέττας, ὁ δικηγόρος, ἐδέχθη. Ἦταν ἕνας ἑξηντάρης, ντελικάτος καὶ πολὺ ψηλός, μὲ κίτρινη ὄψη, μὲ δυὸ μικρὰ μάτια μαῦρα καὶ ζωηρά.

Ὁ Σιμέττας ἐπέτυχεν ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας τὴν ὑπόσχεσι ὅτι ὁ Κύριος δὲν θὰ φυλακισθῇ χωρὶς τὴν ἔγκρισι τῶν γιατρῶν.

Στὸ διάστημα τῶν ὀλίγων αὐτῶν ἡμερῶν, ἡ Ἀδριανὴ εἶχε γίνει ἀγνώριστη. Τῆς ἐξήγησαν ἀμέσως περί τινος ἐπρόκειτο:

— Ἰδού, κυρία, ὁ δικηγόρος. Πρέπει σιγὰ-σιγὰ νὰ προϊδεάσωμεν τὸν ἄρρωστο.

— Πῶς νὰ γίνῃ, γιατρέ, φώναξε ἡ Ἀδριανή. Δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ καμμιὰ ὑποψία. Εἶνε σὰν παιδί... συγκινεῖται μὲ τὸ τίποτε...

Ὁ Σιμέττας ἐκούνησε τὸ κεφάλι του...

Τὰ μάτια τῆς Ἀδριανῆς γέμισαν δάκρυα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἤκουσαν τὴ φωνὴ τοῦ ἀρρώστου στὸ διπλανὸ δωμάτιο. Ἡ Ἀδριανὴ ἔτρεξε. Ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, ὁ Τομμάσος τῆς ἄπλωσε τὰ χέρια. Ἀλλὰ μόλις εἶδε τὰ βουρκωμένα μάτια της, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο, καὶ κρύβοντας ἐκεῖ τὸ πρόσωπό του, τῆς εἶπε:

— Ἀκόμη, ἀκόμη δὲν μὲ συγχωρεῖς;

Ἡ Ἀδριανὴ ἔσφιξε τὰ χείλη της, νέα δάκρυα ἔτρεξαν ἀπὸ τὰ μάτια της· δὲν εὕρισκε τὴ δύναμη νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ.

— Πές μου, ἐπέμεινε ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ ξεσκεπάσῃ τὸ πρόσωπό του.

—Ἐγώ, ναί, σὲ συγχώρησα, τοῦ εἶπε ἡ Ἀδριανὴ μὲ ἀγωνία δειλά.

— Τότε λοιπόν; εἶπε ὁ Κόρσι, κοιτῶντας τὰ δακρυσμένα μάτια της.

Πῆρε τὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας του ἀνάμεσα στὰ χέρια του.

— Τό ἐννοεῖς, τὸ αἰσθάνεσαι, τῆς εἶπε, ὅτι ποτέ, μὰ ποτέ, δὲν ἔλειψες ἀπὸ τὴν καρδιά μου, ἀπὸ τὴ σκέψι μου, σύ, ἁγία μου, μεγάλε μου ἔρωτα;

Ἡ Ἀδριανὴ τοῦ χάϊδευε ἁπαλὰ τὰ μαλλιά.

— Ἦταν ἄτιμο αὐτό, ποὺ ἔκαμα. ἐξηκολούθησε. Ναί, πρέπει νὰ σοῦ τὰ πῶ γιὰ νὰ μὲ συγχωρήσῃς μὲ τὴν καρδιά σου. Ἦταν ἄτιμο καὶ βλακῶδες αὐτὸ ποὺ ἔκαμα. Τὸ ἐννοεῖς πολὺ καλά, ἀφοῦ μ' ἐσυγχώρησες.

— Ναί, ναί, ἔλεγε κλαίγοντας ἡ Ἀδριανή. Ἡσύχασε, ναί... Σταμάτησε, γιατὶ εἶδε τὸν σύζυγό της νὰ ξαπλώνετε πάλι ἐξηντλημένος στὰ προσκέφαλα. Φώναξε:

— Γιατρέ!.. Αὐτὰ τὰ πράγματα, ἐξηκολούθησε, γέρνοντας σιμά του, θὰ τὰ πῇς... θὰ τὰ πῇς στοὺς δικαστὰς καὶ θὰ ἰδῇς ὅτι...

Ὁ Τομμάσος Κόρσι ἀνασηκώθηκε ἀπότομα στὸν ἀγκῶνά του καὶ κύτταξε στὰ μάτια τὸ γιατρὸ καὶ τὸ Σιμέττα ποὺ ἤρχοντο σιμά του.

— Ἀ! ναί, εἶπεν, ἡ δίκη'..

Ἔγινε πελδινός Καὶ ξανάπεσε στὸ κρεββάτι ἐξασθενημένος.

Ἐφαίνετο σὰ νὰ ἤθελε νὰ μιλήσῃ πολὺ καὶ ἐξηκολούθησε παρ' ὅλη τὴν ἐξασθένησί του:

— Ἔ ναί! Ναί... Θὰ τὸ πιστέψετε; Νόμιζα πὼς ὅλα τέλειωσαν... Ἀδριανή... εἶπε ἀγκαλιάζοντάς την ἀπὸ τὸ λαιμό... Ἀδριανή, εἶμαι χαμένος!

Ὁ Σιμμέτας, συγκινημένος, κούνησε πολλὴ ὥρα τὸ κεφάλι, ὕστερα φώναξε μὲ θυμό:

— Καὶ γιατὶ αὐτό; Γιὰ μιὰ βλακεία, γιὰ ἕνα καπρίτσο. Θὰ εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ δώσωμεν στοὺς ἐνόρκους νὰ ἐννοήσουν τὸ πρᾶγμα. Πρό πάντων, ἐπειδὴ πρόκειται γιὰ ἕνα ἀντεισαγγελέα .. Νὰ ἦτο δυνατὸν ν' ἀποδείξωμεν ὅτι αὐτὸς ὁ ἄτυχης ἐγνώριζε τὸ ποιὸν τῆς γυναικός του! Ἀλλ' ἔπρετε νὰ ζῇ ὁ ἴδιος γιὰ νὰ τὸν ὁρκίσουν στὸ λόγο τῆς τιμῆς του .. Καὶ ἐκεῖνος τώρα βρίσκεται στὸ χῶμα... Μᾶς λές, Ἀγαπητέ μου Τομμάσο, ὅτι δὲν μποροῦσες ν' ἀφήσῃς νὰ σὲ σκοτώσῃ. Ναί. Ἀλλ' ἂν ἤθελες νὰ σεβασθῇς τὸ δικαίωμά σου στὴ ζωή, ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ σεβισθῇς τὴν ὑπόληψί του !

— Νὰ μὴν προφυλάξω τὴ ζωή μου! εἶπε μὲ πραφρὴ ὁ Κόρσι.

— Μὰ εὐθὺς ὕστερα, τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Σιμμέτας, ἀπεπειράθης ν' αὐτοκτονήσῃς.

— Ἀκριβῶς, καὶ ἐτιμώρησα τὸν ἑαυτό μου!

— Ὄχι, ἀγαπητέ μου, εἶπε ὁ Σιμέττας μὲ γαλήνη, ἐδοκίμασες ἁπλῶ, νὰ διαφύγῃς τὴν τιμωρία!

— Μὰ μὲ θυσία τῆς ζωῆς μου! εἶπε ὁ Κόρσι μὲ λύσσα. Τί περισσότερο μποροῦσα νὰ κάμω;

—Ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃς, τοῦ εἶπε ὁ Σιμέττας. Μά, ἀφοῦ δὲν ἀπέθανες...

—Ἔ, θ' ἀπέθνησκα, εἶπε ὁ Κόρσι παραμερίζοντας τὴ γυναῖκά του καὶ δείχνοντας ἀγριεμένος τὸ γιατρὸ Βακαλόπουλο, θ' ἀπέθνησκα,ἂν αὐτὸς δὲν ἔκανε κάθε τρόπο γιὰ νὰ μὲ γλυτώσῃ!

— Πῶς... ἐγώ; ἐτραύλισε ὁ γιατρὸς μὲ μεγάλη ἀπορία.

— Ναί! Σύ, μοῦ πρόσφερες τὴ συνδρομή σου χωρὶς ἐγὼ νὰ τὸ θέλω. Διὰ τῆς βίας θέλησες νὰ μὲ σώσῃς. Γιατὶ τῶκαμες αὐτό, ἀφοῦ τώρα πρόκειται νὰ φυλακισθῶ;

— Ἥσυχα, ἥσυχα, εἶπε ὁ Βακαλόπουλος ἀπελπισμένος, μὲ νευρικὸ χαμόγελο. Καταστρέφεις ὅλη τὴ θεραπεία, μ' αὐτὴ τὴν ταραχή σου.

— Εὐχαριστῶ γιατρέ. Εἶσαι πολὺ ὑποχρεωτικός... εἶπε ὁ Κόρσι μὲ γέλιο σαρκαστικό. Τόσο βάλθηκες νὰ μὲ σώσῃς. Μὰ ἄκουσε, Σιμέττα. ἄκουσε! Θὶ μιλήσω λογικά. Αὐτοκτόνησα. Ὁ γιατρὸς ἀπ' ἐδῶ ἔρχεται. Μὲ σώζει. Μὲ ποιὸ δικαίωμα μὲ σώζει; Μὲ ποιὸ δικαίωμα μοῦ ἀποδίδει τὴ ζωὴ ποὺ δὲν τὴν ἤθελα, ἀφοῦ δὲν μποροῦσε νὰ μὲ κάμῃ νὰ ζήσω γιὰ τὰ παιδιά μου, ἀφοῦ ἤξερε τί μὲ περιμένει;

Ὁ Βακαλόπουλος ἄρχισε πάλι νὰ χαμογελᾷ νευρικά.

— Ὁρίστε, εἶπε, αὐτὸ εἶνε τὸ εὐχαριστῶ. Τί ἔπρεπε νὰ κάμω;

— Μά, νὰ μ' ἀφήσῃς ν' ἀποθάνω, ἐφώναξε ὁ Κόρσι.

— Μὰ συγγνώμην, ἐμεῖς οἱ γιατροί, εἶπε ὁ Βακαλόπουλος μὲ ἀμηχανία, ἔχουμε καθῆκον νὰ ἐξασκοῦμε τὸ ἐπάγγελμά μας.

— Τότε λοιπόν, ἐκτελεῖτε σεῖς οἱ γιατροὶ χρέη ἀστυνομικοῦ ;

— Τί ἐννοεῖς; διεμαρτυρήθη ὁ Βακαλόπουλος, θέλεις ὁ γιατρὸς νὰ καταπατῇ τοὺς νόμους;

—Ἐξυπηρέτησες λοιπὸν τὸν νόμο, εἶπε ὁ Κόρσι, μὲ λύσσα. Τὸν νόμο καὶ ὄχι ἐμένα... Μὲ κράτησες στὴ ζωή, γιὰ νὰ μοῦ τὴν ἀφαιρέσῃ τώρα ὁ νόμος, καὶ μ' ἕναν τρόπο ποιὸ σκληρό.

— Μὰ συγγνώμην, ἐζήτησε νὰ εἰπῇ ὁ Σιμέττας. Τὸ κακὸ ποὺ ἔκαμες...

— Τὸ ξέπλυνα μὲ τὸ αἷμά μου, συνεπλήρωσε ὁ Κόρσι.

— Ἀλλὰ καὶ σκότωσες,εἶπε μὲ σθένος ὁ Σιμέττας.

— Μὲ παρέσυρε ἡ περίστασις, εἶπε ὁ Κόρσι. Ἐξιλέωσα τὸ σφάλμα μου. Τώρα πιὰ δὲν ἔχω τίποτε ἄλλο νὰ ἐξιλεώσω. Ἄρχισε γιὰ μένα ἄλλη ζωή, ἡ νέα ζωὴ ποὺ μοῦ ἔδωσες. Πρέπει ν' ἀρχίσω πάλι νὰ ζῶ γιὰ τὴν οἰκογένειά μου, νὰ δουλεύω γιὰ τὰ παιδιά μου. Μοῦδωσες τὴ ζωὴ γιὰ νὰ μὲ στείλῃς στὸ κάτεργο; Αὐτὸ θὰ πῇ δικαιοσύνη ;.,

Ἀνασηκώθηκε μὲ λύσσα, ἔβγαλε μιὰ ἄγρια φωνή, καὶ ἄρχισε νὰ σπαράζῃ τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ νύχια του. Ἔπεσε στὸ κρεββάτι,θέλησε νὰ κλάψῃ, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε.

Ἡ Ἀδριανὴ τρομαγμένη ἔτρεξε κοντά του. Τοῦ ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι. Ὕστερα, μὲ τὴ συνδρομὴ τοῦ Σιμέττα, προσπάθησε νὰ τὸν σηκώσῃ, ἀλλ' ἀπέσυρε ἀμέσως τὰ χέρια της μὲ μιὰ κραυγὴ ἀηδίας καὶ τρόμου. Τὸ πουκάμισό του ἦτο γεμᾶτο αἵματα.

— Ἡ πληγὴ τοῦ ἄνοιξε πάλι, ἐφώναξε ὁ Σιμέττας.

Ὁ δόκτωρ Βακαλόπουλος, μὲ μάτια ἀγριεμένα, ἔγεινε κίτρινος σὰν τὸ θειάφι.

— Ἡ πληγή;

Καὶ σίμωσε στὸ κρεβάτι Ἀλλ' ὁ Κόρσι τὸν σταμάτησε μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ τοῦ ἔριξεν μὲ τὰ θολωμένα μάτια του:

—Ἔχει δίκηο, εἶπε ὁ γιατρός, ἀφίνοντας νὰ ξαναπέσῃ τὸ χέρι του. Δὲν μπορῶ, δὲν πρέπει νὰ ἐπέμβω. Πρέπει νὰ πεθάνῃ, ἀφοῦ τὸ θέλει...

(Μετάφρ. ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ) ΔΟΥΙΤΖΙ ΠΙΡΑΝΤΕΛΛΟ

ΤΕΛΟΣ